

GLASNIK

Broj 1, 2014.

reformacije

Iscjeljenje slomljenog srca

Korak koji dvoje povezuje
za cijeli život

ODMOR - Marko 6:31

Značaj istinske spoznaje

Priznati ili ne priznati?

GLASNIK

reformacije

U OVOM BROJU DONOSI...

PRIZNATI ILI NE PRIZNATI? 4

„Tko skriva svoje grijehе, nema sreće, a tko ih priznaje i odriče ih se, milost nalazi.“ Izreke 28:13.

ISCJELJENJE SLOMLJENOG SRCA 8

Bog će obrisati svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni tuge, ni vike, ni boli neće biti više, jer prvo prođe” (Otk 21:4).

KORAK KOJI DVOJE POVEZUJE ZA CIJELI ŽIVOT 11

IZVJEŠTAJI 13

Seminar za mlade u Osijeku

Proljećni duhovni sabor u Lipiku

Seminar za subotnju školu u Lindachu - Njemačka

Seminar za mlade na Zlatiboru

ODMOR 20

„Dođite na samotno mjesto, te se malo odmorite!“ Marko 6:31

ZNAČAJ ISTINSKE SPOZNAJE 24

„Primitе nastavu moju a ne srebro, i znanje radije nego najbolje zlato.“ Izreke 8:10

GLASNIK reformacije

Glasilo Reformnog pokreta
adventista sedmog dana

God. LXI
Broj 1

Izlazi tri puta godišnje

ISSN 1333-1655

Odgovorni urednik:
Aleksandar Spasovski

Grafička priprema i dizajn:
Daniel Poropat

U GLASNIKU REFORMACIJE
izlaze članci biblijsko-religioznog,
moralno-poučnog i zdravstvenog
sadržaja te izvještaji o misionarskoj
djelatnosti naše crkve širom svijeta.

Rukopise, prijedloge, priloge
i eventualne promjene adresa
šaljite na adresu:

GLASNIK REFORMACIJE
Ribnička 12, 10000 Zagreb
Tel/faks: (01) 36 34 067
e-mail: info@rpsad.hr

Prema mišljenju Ministarstva kulture
i prosvjete Republike Hrvatske,
Kl. ozn. 612-10/93-01-161,
Ur. broj: 532-03-1/7-93-01,
od 23. veljače 1993., Glasnik Reformacije
ne podliježe plaćanju osnovnog
poreza na promet.

itajući članke i izvještaje sa seminara ne mogu se oteti dojmu da Božjem narodu ne nedostaje znanja. Svjesni smo kraja vremena iz znakova koji nas okružuju. Svjedoci smo moralne iskvarenosti koja nam prijete. Imamo sve manje vremena u težnji da zadovoljimo sve što nam društvo nameće kao potrebu. Nedostaje li nam istinska spoznaja o stanju u kojem se nalazimo?

U proteklih godinu dana bili smo svjedoci brojnih seminara koji su imali svrhu da nas pouče radu, utvrde u istini i približe Bogu kroz osobno iskustvo. Postoji li mogućnost da netko nije upoznat s istinom koja ga može uputiti na spasenje? Sama Biblija kaže za crkvu zadnjeg vremena da je bogata i ništa ne potrebuje.

To je upravo ono što je uvijek predstavljalo opasnost za Božji narod. Sjetimo se mladića koji je došao Isusu tražeći znanje o tome kako zadobiti nebo. On je mislio kako nema ništa zbog čega se treba pokajati. Ipak od Isusa je otišao žalostan. Tko je od nas spreman ostaviti sve i slijediti Isusa? Kako se pokajati ako je čovjek zadovoljan sa stanjem u kojem se nalazi? Kako otkriti svoju sljepoću, svoje siromaštvo i iskreno se pokajati i obratiti Gospodu?

Odgovorite na jedno pitanje: Jeste li spremni sve svoje slobodno vrijeme posvetiti Gospodu ili pak svojim zadovoljstvima poput mladića iz priče?

Aleksandar Spasovski

Priznati ili ne priznati?

„Tko skriva svoje grijehe, nema sreće, a tko ih priznaje i odriče ih se, milost nalazi.“ Izreke 28:13.

Priznati pogrešku

Za pošarani zid u stubištu prvo sam pitao najmlađeg sinčića: „Tko je to napravio?“ Odgovorio je: „Ja nisam.“ Na ponovljeno pitanje odgovorio je još glasnije: „Nisam ja“. Pitao sam dalje: „A tko je to mogao napraviti? Da nije možda baka?“ - „Ne znam; ali ja nisam.“ Kad slušamo o ovakvim i sličnim izjavama male djece kako uporno izbjegavaju priznanje za svoj nestašluk ili nepažnju, uglavnom se nasmijemo komentirajući:

„Djeca kao djeca!“

Ipak, ozbiljniji roditelji neće lako prijeći preko takvih izjava i tražit će da dijete prizna odgovornost za ono što je učinilo. Time se dijete želi poučiti tome kako za svako učinjeno djelo čovjek snosi odgovornost, bilo da je dobro ili loše. Ako se od malena djetetu dopusti

izbjegavanje suočavanja s onim što nije dobro učinilo, kad odraste bit će skloni nepriznavanju grešaka i izbjegavanju odgovornosti.

Za izbjegavanje priznanja greške kod male djece možemo imati i određenog razumijevanja jer se još uče životnim normama ali bivamo jako razočarani kad se s izbjegavanjem priznanja susretnemo kod odraslih. Nažalost to nije rijedak slučaj i često se u društvu prakticira. Mnogi su vrlo spretni i doista uvjerljivi kad iz jasne situacije uspiju svoju odgovornost prebaciti na druge. Te pojave neki duhovito komentiraju dodajući poznatoj izreci: „Tko prizna pola mu se prašta“ nastavak: „a tko ne prizna sve mu je oprošteno“. Izgleda da je to isprobani obrazac ponašanja posebno onih koji su na javnim funkcijama i time izloženi pojačanoj pažnji javnosti. Mediji budno prate suđenja poznatim osobama iz svijeta politike i gospodarstva i gotovo nas redovito šokiraju svojim vijestima. Skoro

u pravilu, okrivljenici na prvom ročištu na upit suca: „Osjećate li se krivim za što Vas se okrivljuje“ samouvjereno odgovaraju: „Ne osjećam se krivim“.

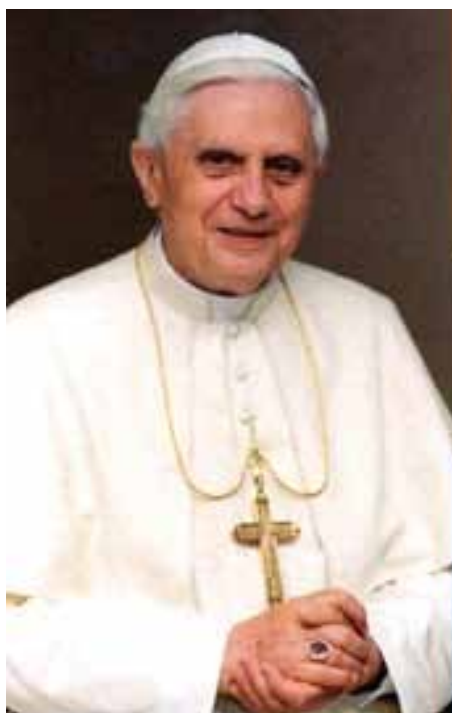
Poznati psihijatar prof. dr. Vladimir Gruden komentirao je takvo ponašanje političara zaključkom kako su se naviknuli na neprihvatanje odgovornosti, a ako su za nešto okrivljeni, onda makar nisu u pravu, još se jače brane.

Priznanje je neugodan i stresan čin. I malo dijete je svjesno da priznanjem greške doživljava i neku vrstu poniženja. Veliki je uspjeh roditelja koji svoju djecu nauče da je manja šteta od poniženja nego od nepriznavanja greške i ne preuzimanja odgovornosti.

S nekim pogreškama se ne želimo otvoreno suočiti i 'guramo ih pod tepih'. Kako prolazi vrijeme sve je teže ispraviti štetu koju pogreška stvara. Neke se pogreške teško mogu ispraviti čak

i ako ih se javno prizna. Primjer je sada već bivši papa Benedikt XVI. On je četiri mjeseca prije odstupanja s dužnosti pontifeksa objavio knjigu „Jesus of Nazareth – The Infancy Narratives“ u kojoj otvoreno priznaje grešku jedne od najvećih crkvenih dogmi. Nakon dugogodišnjeg promišljanja treba li Crkva priznati grešku u dogmatičkom učenju o navodnom datumu Isusovog rođenja, Benedikt XVI. odlučio se na iscrpno znanstveno istraživanje i prekapanje vatikanske arhive kako bi ustanovio koliko je kalendarsko odstupanje od navodnog Isusovog rođenja i stvarnog datuma.“ Matrix World

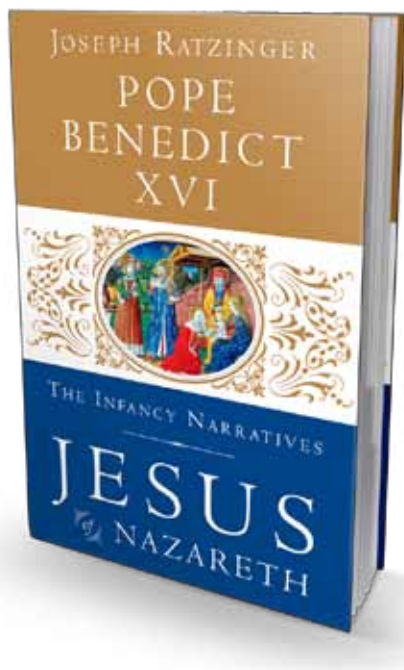
No, iako je papa Benedikt XVI. priznao kako je Crkva napravila pogrešku u datiranju Isusovog rođendana, Crkva ne može lako mijenjati datum Božića zbog stoljetne tradicije. Prema izjavama crkvenih velikodostojnika sadašnji datum Božića će se sigurno i dalje slaviti kao dan Isusovog rođenja iako je dokazano da on nije točan.

Pritisak savjesti

Još kao djeca suočili smo se s činjenicom da ljudi čine pogreške i da se s time treba korektno suočiti. Čovjek čini greške u životu i uči na greškama kako ih ne bi ponovio.

Puno teže čovjeku pada suočavanje s grijehom. Svijest da čovjek čini grijeh doživljava se na razne načine. Ljudi zato traže najlakši put kako bi izašli na kraj s doživljajem koji ih prati kad počine grijeh. U čovjeku postoji jedan ‘mehanizam’ koji je Bogom potican, savjest, koja nas poziva da priznamo krivicu i grijeh. Nekad se želimo oglušiti o taj poziv i ušutkati glas savjesti. Ponos je najglasniji protivnik priznanja tražeći izgovore i uveličavajući nepovoljne okolnosti pokušava potpuno umanjiti realnu veličinu grješnog djela te tako izbjeći i odgovornost za učinjeno. Takav pristup obično donosi varljivo olakšanje koje se pretvara u teret a ono nas polako ali trajno tišti, progoni i unosi nemir u život. Raznim sredstvima

potiskuje se glas savjesti i bježi od suočavanja s istinom. Poznati su slučajevi da su ljudi godinama tajili počinjeno nedjelo ili čak zločin. Odupirali su se glasu savjesti sve do smrtno postelje kad su javno priznali skrivanu tajnu. Pritisak glasa savjesti bio je neizdrživ i za jednog bivšeg vojnika koji je, kao svjedok, trebao na rekonstrukciji događaja pomoći rasvijetliti ubojstvo jedne žene u ratnoj akciji ‘Medački džep’ 1993.g.

„Dosta mi je ove agonije. Ne mogu to više trpjeti. Svi ovi ovdje lažu. Ja sam je ubio - uzviknuo je svjedok Josip Mršić, obraćajući se sucu Turudiću. Nastao je muk. Svi su utihnuli. Nakon nekog vremena sudac Turudić uzvratilo je svjedoku riječima je li svjestan da priznaje počinjenje teškog kaznenog djela.

-No, Mršić, umirovljeni pripadnik HV-a, kazao je da je toga svjestan, ali da jednostavno više ne može šutjeti. Potom je ispričao kako se sve odigralo.“ **Jutarnji list 25.4.2014.**

Riječi ovog čovjeka govore vrlo jasno o snazi pritiska glasa savjesti. On je to proživljavao kao agoniju i nije se s tim mogao više nositi. Ne moramo učiniti veliko zlodjelo da bi nas glas savjesti opominjao. Ustvari, svaki čovjek postaje grješnik i zbog malog grijeha. Nitko nije slobodan od grijeha iako se ne osjeća velikim grješnikom. Apostol Pavao jasno definira kako se svaki čovjek smatra grješnikom: „*Jer svi sagriješiše i izgubili slavu Božju*“ (Rimljanima 3:23). Božja slava označava potpuno savršenstvo i ako se usporedimo s tim savršenstvom jasno ćemo osjetiti vlastitu grješnost. Nakon čuda s ulovom ribe koje je Isus učinio Petar shvaća svoju

grješnost.

„Kad to vidje Simon Petar, pade Isusu pred noge i reče: “Gospodine, otiđi od mene; jer sam čovjek grješan!” (Luka 5:8).

Prijestupom Božje zapovijedi prvi čovjek izgubio je Božje savršenstvo i postao grješnik. Time su svi ljudi pod krivnjom i u neprijateljstvu s Bogom. Jedini pravi lijek za nemir i grižnju savjesti je priznanje.

„Ako priznamo grijehe svoje, vjeran je On i pravedan: otpustit će nam grijehe i očistiti nas od svake nepravde.” (1. Ivanova 1:9)

Priznanje je prvi korak, na putu spasenja, kojim nas Bog prvo želi osloboditi pritiska savjesti, zatim izmiriti sa sobom i našim bližnjima.

„Tko skriva svoje grijehe, nema sreće, a tko ih priznaje i odriče ih se, milost nalazi.” (Izreke 28:13).

Ne cijenimo one koji prikrivaju grijeh nego one koji priznaju. Iako su krivci zbog počinjenog djela cijenimo njihov prvi korak povratka na pravi put. Ipak, ljudi teško priznaju krivicu a ponekad ih ni očiti dokazi ne navedu na priznanje.

Umanjiti krivicu

Već na prvim stranicama Biblije susrećemo se s pokušajem umanjivanja krivice i izbjegavanja pravog priznanja. Adam priznaje čin ali glavnu odgovornost svaljuje na Evu :

“Žena, koju si mi dao da bude uz mene, ona mi dade s drveta, i jedoh.” (Postanak 3:12).

Ni Eva ne želi biti glavni krivac i pokušava krivicu svaliti na zmiju a time na Boga, stvoritelja svih

stvorenja. **„Zmija me prevarila te sam jela.” (Postanak 3:13).**

Izbjegavanje poniženja

Ponos kao, vješti odvjetnik, odvraća čovjeka od priznanja prikazujući teško i nepodnošljivo poniženje s kojim će se morati susresti. Tako je Juda baš ponos potaknuo na to da se odupre Isusovom utjecaju.

„Juda je tvrdio da je Kristov učenik, ali je imao samo vanjski oblik pobožnosti. Juda nije bio neosjetljiv na ljepotu Kristovog karaktera, i dok je slušao Spasiteljeve riječi često bi ga svladalo osvjedočenje, ali nije htio **poniziti srce** i priznati svoje grijehe. Odupiranjem božanskom utjecaju sramotio je Učitelja kojeg je, tvrdio je, volio. Ivan se ozbiljno borio protiv svojih nedostataka, a Juda je potiskivao svoju savjest i popuštao kušnjama tako da su se u njemu sve više utvrđivale zle navike. Život prema istinama koje je Krist poučavao bio je u sukobu s njegovim željama i namjerama, i on jednostavno nije mogao natjerati sebe da se odrekne svojih zamisli.....Ivan i Juda prikazuju one koji tvrde da slijede Krista. Oba su učenika

imala iste prilike da proučavaju i slijede božanski Uzor. Obojica su bila usko povezana s Isusom i imala prednost slušati Njegov nauk. Svaki od njih imao je ozbiljne nedostatke u karakteru i svaki je imao pristup božanskoj milosti koja preobražava karakter. No dok je jedan u poniznosti učio od Isusa, drugi je pokazao da nije izvršitelj riječi, već samo slušatelj. Jedan je, svakodnevno umirući sebi i nadvladavajući grijeh, bio posvećen istinom, dok je drugi, odbijajući preobražavajuću snagu milosti i popuštajući sebičnim željama, pao u Sotonino ropstvo.“V559.str.orig.

Priznati i dobiti milost

Prorok Natan kroz priču o nepravdi bogatog čovjeka želi osvjedočiti Davida o velikom zločinu koji je on počinio. David gnjevan na nepravednog bogataša izriče tešku presudu samom sebi. Kad prorok pruža ruku i kaže: “Ti si taj čovjek“, David priznaje „Sagriješih Gospodu“. Izgleda da David nije uvijek brzo i lako priznavao svoje krivnje. U 32. psalmu opisuje borbu, muku i plač koji je proživljavao dok nije priznao. U zaključku on savjetuje pobožne da ne oklijevaju s priznanjem jer se ne zna dokle će ih milost Božja čekati.

„Blagoslovljen je onaj, kojemu je oprošten prijestup, kojemu je grijeh pokriven!

Kad sam šutio, klonuše kosti moje; jecao sam cijeli dan. (...) Jer dan i noć ležala je teško na meni ruka tvoja: kao na ljetnoj žegi otvrdnu sok života mojega. Tada priznadoh tebi grijeh svoj i krivnju zlodjela svojih ne zatajib; rekoh: “Priznat ću Gospodu

nepravdu svoju!” Tada si oprostio krivnju grijeha svojega. Zato neka se moli tebi svaki pobožni u vrijeme, kad je još naći milost! „ Psalam 32:1,3-6

Iako rasipni sin nije dobar primjer mladićima u jednom je svakako primjeren. Kad je shvatio da je sagriješio i Bogu i ocu, nije bježao od odgovornosti i poniženja. Odlučio je javno priznati grijeh, ne umanjivati krivicu i prihvatiti novi, ponižavajući ali zasluženi status u kući oca.

„Sin je odlučio priznati svoju krivnju. Otići će k ocu i reći će mu: „**Oče, sagriješih Bogu i tebi. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom.**“ **Kristove priče 203. str. orig.**

Javno priznanje

Javno je priznanje možda i najhrabriji čin priznanja kojim se krivac izlaže mogućem gnjevu i osudi javnosti. Na to se odlučio jedan čovjek koji ni do tada nije uživao poseban ugled u javnosti. Naprotiv, službom carinika bio je vrlo nisko na društvenoj ljestvici. Carinik je bio ravan najvećim grješnicima. Njega je privukla Isusova ljubav kojom ga je želio izvući iz okova grijeha. Prepoznavši put kojim može izaći iz svog stanja odlučio se za javno priznanje.

„Zakej je bio zaprepašten, zapanjen i zanijemio zbog Kristove ljubavi i ljubaznosti u kojoj se spustio do njega tako nedostojnog. Sada su ljubav i vjernost prema novopronađenom Učitelju otpečatile njegove usne. On će javno izreći svoje priznanje i kajanje. U nazočnosti mnoštva „Zakej stade te reče Gospodinu:

Evo, polovicu svog imanja, Gospodine, dat ću siromasima. I ako sam koga u čemu prevario, vratit ću četverostruko.“ Ž.V. 555. str. orig.

Što gubim priznanjem?

Već je spomenuto kako ponos odvraća krivca od priznanja ‘brinući’ za dobar glas i ugled čovjeka. Međutim, prava vrijednost i ugled nisu u lažnom dostojanstvu.

„Kako li se varaju oni koji smatraju da će priznanje grijeha narušiti njihovo dostojanstvo i umanjiti njihov utjecaj među njihovim bližnjima. Držeći se te pogrešne zamisli, iako uviđaju svoje mane, mnogi ih propuštaju priznati te radije prelaze preko nepravdi koje su nanijeli drugima; na taj način zagorčavaju vlastiti život i bacaju sjenu na živote drugih ljudi. Priznanje grijeha neće naškoditi vašem dostojanstvu. Odbacite tu lažnu uzvišenost. Padnite na Stijenu i razbijte se, i Krist će vam dati istinsko i nebesko dostojanstvo. Neka nitko ne dopusti da ga ponos, samopoštovanje ili samopravednost spriječi da prizna svoje grijeh,…” 1. Odabrane p. 326.2 str.orig.

Prikrivanje grijeha nije herojstvo niti je kukavičluk priznavanje grijeha. U to je bio uvjeren i neupitno hrabri kralj David kad je svog sina Solomuna savjetovao pred svoju smrt.

„Razmotri ozbiljno riječi svećane preporuke koju je David izgovorio Solomunu na svojoj samrtničkoj postelji: „... ti budi hrabar i budi čovjek; „Prihvati ovo kao amanet

svim svojim srcem. ..Sramota je griješiti, ali priznati svoje grijeh ne samo da nije sramota, nego je časno i Bogu ugodno.“ 5. Svj. 508. str.orig.

Poslušati savjet hrabrog Davida znači spremno priznati svoje slabosti i krivnje. Jesmo li spremni i odvažni stati uz bok kralju Davidu koji je skrušeno priznao „Sagriješih Gospodu“? Davida su priznanja još više približila Bogu i nadahnula da u psalmima opjeva muku griznje savjesti i olakšanje koje priznanje grijeha donosi.

„Priznati iskreno svoje grijeh, kad vam netko ukaže na to, velika je hrabrost. Kazati: “Ja sam kriv za počinjenu grešku” znači imati snagu unutrašnjih načela, a takva načelnost se u svijetu vrlo rijetko nalazi. Ali onaj tko ima hrabrosti da to iskreno kaže zadobiva odlučno pobjedu nad samim sobom i uspješno zatvara vrata pred neprijateljem.“ 4.Svj.336. str. orig.

Želimo li pobijediti grijeh? Želimo li doživjeti oprost? Želimo li biti hrabri a ne kukavice? Želimo li spasiti naše duše? Onda naučimo svakodneвно priznati svoje grijeh i krivnju!

„Ako nam je imalo stalo do spasenja naših duša, moramo napraviti odlučnu promjenu. Moramo tražiti Gospoda s istinskim pokajanjem; moramo duboko skrušene duše priznati naše grijeh kako bi oni mogli biti izbrisani.“ 1. Odabrane por. 125.2 str.orig.

„Ako priznamo grijeh svoje, vjieran je On i pravedan: otpustit će nam grijeh i očistiti nas od svake nepravde.” (1. Ivanova 1:9)

Mladen Aradski

Iscjeljenje slomljenog srca

Iskustvo zapisao br. Jorai P. Cruz

Godine 1994. u maloj afričkoj državi Ruandi odvio se tragični genocid kad je u nepuna četiri mjeseca, prema procjenama, ubijeno je oko milijun ljudi. Pripadnici naroda Hutu u to su vrijeme masovno ubijali pripadnike naroda Tutsi, ali i pripadnike vlastitog naroda koji su se protivili ovakvim postupcima svojih sunarodnjaka. Donosimo iskustvo jedne vjernice, pripadnice naroda Tutsi, koja je za vrijeme genocida izgubila gotovo cijelu obitelj. Ovo je njezina dramatična životna priča o opraštanju i velikoj Kristovoj ljubavi koja daje smisao životu nakon ovakve bolne tragedije. (prim. prev.)

*L*ovem se Mukahirwa Stephanie, rođena sam 1968. u Mushubati, zapadnoj pokrajini u Ruandi. Udala sam se 1987. god. za Rukerikibaye Yohana. Dobili smo dvoje djece, kćerku Chantal Nyirarukundo (1989.) i sina Fizz Hakzimana (1991.). Rukerikibaye, moj ljubljeni muž bio je pravi kršćanin. Bili smo sretna mala obitelj koja je u crkvi i susjedstvu živjela u miru sa svima. Nažalost, skoro sva moja obitelj stradala je u genocidu koji se

dogodio u Ruandi 1994. god. kad je ubijeno skoro jedan milijun pripadnika plemena Tutsi i umjerenih pripadnika plemena Hutu. To istrebljenje naroda započelo je u četvrtak 7. travnja 1994. jedan dan nakon što je pri slijetanju na aerodrom pogođen avion tadašnjeg predsjednika Ruande, Juvenal Habyariamana (Hutu). Vijest o pogibiji predsjednika strelovito se pronijela zemljom, a Hutu policija Interahamwe odmah je započela s masovnim likvidacijama pripadnika plemena Tutsi.

Kao član crkve Adventista sedmog dana otišla sam u petak, 8. travnja

1994. u crkvu u našem selu kako bih započela subotu. Imala sam puno rodbine u crkvi, ukupno jedanaest njih u istoj mjesnoj crkvi. Nedugo nakon početka subote neki od članova crkve i nekoliko pripadnika policije Interahamwe zaključali su crkvu i zapovjedili: „Nitko ne smije izaći van. Nitko ne smije napustiti zgradu. Svi Tutsi su državni neprijatelji i neprijatelji crkve.“ Bili smo šokirani i užasnuti kad smo shvatili da smo od naše braće izdani. Preplašeni i u velikom strahu morali smo provesti noć u crkvi. U subotu ujutro došli su vojnici i ljudi policije Interahamwe. Bili

su naoružani raznim oružjem, mačetama, kopljima i puškama. Zapovjedili su nam da im predamo sve što imamo kod sebe. Ali mi nismo imali nikakvo oružje osim naših Biblija, mača Božje riječi. Moja su djeca bila kod kuće, a nama je zapovjedbena da jedan po jedan izlazimo van i legnemo na zemlju. Izvan crkve, jedan je vojnik odabirao pojedine članove crkve i formirao grupe. Bili smo slomljeni od žalosti kad smo vidjeli kako su naša braća po vjeri naše izdajice. Poslije tog odabira potjerali su nas do obližnje septičke jame i počeli pucati po nama. Pogodili su mnoge članove crkve i jednog mog rođaka. Mi, koji smo preživjeli pucnjavu, gurnuti smo u septičku jamu kako bismo se utopili u ljudskom izmetu. U dubokoj skrušenosti i ganuću izrekla sam u sebi riječi Davida „Željno sam očekivao Gospoda; On se je milostiv prignuo k meni i čuo glasnu molitvu moju. Iz jame propasti izvuče me, iz blatne kaljuže; postavi na hridinu noge moje, utvrdi stope moje.“ Ps 40:1-2.

Nakon što sam iz te gadne jame izvučena, pobjegla sam u bolnicu gdje me jedan bogobožni liječnik sakrio u neku skrivenu jamu koja je služila za tajno sklonište. Iz tog skrovišta bila sam skrivana na više mjesta u blizini bolnice. Kako se genocid razbuktavao, Bog je pokrenuo jednog pobožnog Hutua koji me skrivao na više mjesta u selu dok genocid nije prestao. Po završetku genocida bila sam slobodna, ali vrlo tužna i potpuno depresivna. Nisam imala nikakvih vijesti o svom mužu i sinu. Ništa nisam znala o njima. Konačno sam dobila vijest da su oni i drugi

moji rođaci nasilno pogubljeni. Jedino sam ja s svojom kćerkom Chantal preživjela. Zahvalna sam Bogu što se našao jedan pobožan čovjek koji je moju kćer Chantal kod sebe u kući krio za vrijeme genocida sve dok se taj zločin nije okončao. Ne mogu vam opisati radost svog srca kad sam svoju lijepu kćer opet mogla zagrliti. Ponovni susret s kćerkom umanjio je tugu mog srca. Njezino društvo mi je blagoslov.

Smrt moga muža i sina ostala je dugo za mene tajna. Nisam znala gdje su ubijeni i tko ih je ubio. Neki su mi pričali da su ubijeni na stadionu kamo su ih dovele vladine trupe i Hutu policija. Drugi su tvrdili kako su ubijeni u selu Biseseo. Neki, koji su sada članovi crkve, govorili su : „ Za vrijeme genocida, išli smo u tvoju kuću ubiti tvog muža i tvoju djecu, ali ih tamo nismo mogli naći“ .

Godine 2006. čula sam za vijest reformacije i postala članom Reformnog pokreta adventista sedmog dana. Osjećala sam se sigurnom u Reformnom pokretu

na osnovu (pacifističkog) antiratnog stava, distance prema politici i svjetovnosti kao i zdravstvenoj reformi i drugim vrijednostima. Ja sam u Reformnom pokretu pronašla crkvu koja drži Božje zapovijedi i ima vjeru Isusovu. Sretna sam u Božjem Ostatku jer se moj život iz korijena promijenio kako duhovno tako i materijalno. Prije sam bila usamljena, depresivna, traumatizirana, siromašna i bez nade. Sada sam pronašla mir u Kristu i Njegovoj crkvi. Moje duhovne i tjelesne potrebe su zadovoljene. Imam zajednicu s vrlo dobrim ljudima i dio sam Božje obitelji. Najvažnije je da mogu voljeti i da sam voljena. Ponovno mogu biti sretna. Sada imam mir i nadu.

U subotu, 9. lipnja 2007. godine, trinaest godina nakon genocida, posjetio nas je propovjednik Jorai Cruz (iz SAD-a) i donio dirljivu vijest o Drugom Kristovom dolasku i oprost. Popodne je razgovarao sa mnom i drugim udovicama naše crkve. Bio je duboko dirnut slušajući naša iskustva ovdje u Ruandi. Kasnije popodne

pričala sam, kao jedna od udovica, svoje iskustvo o tome kako sam preživjela genocid.

Ubrzo, 18. lipnja 2007. pozvao me br. Jorai Cruz da dođem u crkvu Gitarama kako bi sa mnom razgovarao. Otišla sam onamo i susrela uz njega i prevoditelja br. Bosca. Tog mi je dana br. Cruz preko prevoditelja rekao kako se tu, u crkvi, nalazi jedan brat po imenu Evaliste, iz crkve Kibuye koji bi rado razgovarao sa mnom. On bi želio priznati sudjelovanje u ubojstvu moje obitelji. Nije bilo jednostavno prihvatiti ovakav poziv, ali pokrenuta Svetim Duhom ipak sam ga prihvatila. Tako je susret bio pripremljen i zbilo se istoga dana.

Našla sam se oči u oči s br. Evaliste. Tresla sam se u šoku dok sam slušala njegovo priznanje kako je ubio moju obitelj. Priznao je da je bio grješnik, neobraćen i opsjednut demonima dok je ubijao mnoge pa tako i članove moje obitelji. U početku nisam znala što da radim, što da kažem, dok je on govorio: „Jako mi je žao, jako žao što sam to učinio. Jako žalim!

Ja molim i trebam tvoj oprost! Sestro Stephanie, molim te, možeš li mi oprostiti?“

Moram priznati da to nije bio nekakav uobičajen razgovor. To što je br. Evaliste od mene tražio bilo je stvarno puno, jako puno. Bila sam užasnuta. Bila sam šokirana. Sotona je djelovao na mene i moje srce kako bi otvrdnulo i uskratilo oprost br. Evalisti. Neka je zato blagoslovljen Gospod, što je djelujući Svetim duhom pobijedio i tako mi pomogao da br. Evalisti mogu potpuno oprostiti.

Osjetila sam kako mi je ogroman teret pao s leđa kad sam prihvatila ispruženu ruku br. Evaliste i rekla mu: „Br. Evaliste, u ime Isusa Krista- ja ti opraštam! Ja želim doći u nebo! Opraštam ti radi mog i tvog spasenja!“ Od tog dana imala sam mir s Bogom. Nisam više osjećala nikakvu ozlojeđenost ili gorčinu u srcu. Sveti Duh mi je pomogao prevladati tu veliku životnu traumu. Velika rana na mom srcu potpuno je zacijeljena. S tim mirom u srcu čekam s onima koji su me najviše povrijedili dolazak našeg Gospoda, kad će mi obitelj biti vraćena i kad ću ponovno susresti svog muža i sina. Želim iskoristiti priliku i zahvaliti našem duhovnom vođi u Ruandi,

br. Boscu. On vrlo dobro poznaje stanje i potrebe udovica i siročadi u Ruandi. Preživio je genocid i puno truda uložio informirajući razne ljude iz cijeloga svijeta o našim neprilikama. Na osnovu njegovog angažmana dobila sam kao i druge udovice i siročad financijsku potporu. Sada imamo kuću u kojoj živimo i možemo pomoći drugim udovicama koje još nemaju vlastiti dom. Silno smo zahvalne svima koji su nam bili milostivi. Neka ih dragi Bog bogato blagoslovi.

Najviše želim zahvaliti Bogu za njegovu veliku milost. Samo njegovom pomoću preživjela sam užas genocida. Gospod ima plan za mene. Trebam još i druge ljude upoznati, prenijeti im Vijest spasenja i to je, vjerujem, Božji plan za mene. Sada imam nadu u ponovni susret sa svojom obitelji. Nadu u vječni život u Božjem kraljevstvu gdje „će Bog obrisati svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni tuge, ni vike, ni boli neće biti više, jer prvo prođe“ (Otk 21:4).

Sotona me ponekad pokušava kroz podsjećanja na strahote genocida učiniti depresivnom. Tada se molim Bogu i on mi šalje svog Svetog Duha da me utješi. On me uzdiže kroz veličanstvene misli i obećanja nebeskog doma gdje će kroz vječnost vladati savršen sklad i mir među spašenim Božjim narodom. Od cijelog srca želim svima za koje je Isus umro, svojoj obitelji i sebi da budemo vječno spašeni. Ondje, samo ondje, u domu svetih postat će stvarnost poznata misao koja je zapisana na svakoj spomen ploči naše zemlje „Nikad više genocid“. Amen.

Koraci koji dvoje povezuje za cijeli život

svojim savjetnikom i vodičem ... Nemoguće je da mladi imaju zdrav um i ispravna vjerska načela ako ne uživaju u istraživanju Božje riječi. Ova knjiga sadrži najzanimljiviju povijest, pokazuje put spasenja u Kristu i služi kao vodič u bolji i plemenitiji život.” (TSD, 377, 386). Međutim, možda se pitate nisu li njezine upute i načela zastarjeli s obzirom na današnju znanost i njezine izvore? Istina, biblijska načela o braku, bračnim odnosima, obitelji i savjeti mladima dani su ljudima koji su živjeli u posebnim okolnostima, u određenim regijama i socijalno-kulturnim uvjetima te su nosili pečat tadašnjih koncepcija. Međutim, bit biblijskih objava nije ovisila o osobnim shvaćanjima onog doba. Isusova izjava, odnosno definicija braka: “Zar niste čitali da ih je Stvoritelj, kad ih u početku stvorio, ‘stvorio muško i žensko’, i da je rekao: ‘Zato će čovjek ostaviti oca i majku te će prionuti uz ženu svoju, pa će oboje biti samo jedno tijelo?’” (Mt 19:4-6) nikada nije ovisila

U posljednjih nekoliko godina osobita se pozornost posvećuje braku, bračnim odnosima, obitelji te odgoju djece i mladeži. Sve je više specijalista u tom području: od psihoterapeuta, liječnika, sociologa, teologa.... Svi se oni bave pitanjima i problemima braka i bračnih odnosa.

Međutim, sve je više rastava, a sukobi i krize u braku sve su oštrije. “Živimo u vrijeme razuzdanosti, kada se i staro i mlado ponosi grijehom. Ako naša mladež ne bude pod svetom zaštitom, ako nije utemeljena na dobrim načelima, ako ne posvećuje veću pozornost izboru svojih prijatelja i literature kojom hrani svoje srce, ona će podleći utjecaju društva koje je isto tako pokvareno kao stanovnici Sodome...” (PMK, str. 53). Mladi se stoga moraju pripremati da utemelje dom i obitelj u kojoj

Bog može boraviti, a oni u braku trebaju steći pouke koje će im pomoći u doseganju božanskog ideala. Stara je i velika istina da opći napredak zajednice uvelike ovisi o napretku doma i stanju unutar obitelji.

“Ako postoji neki predmet koji treba mirno i nepristrano razmotriti, onda je to predmet braka...” (TSD, 59).

Objava riječi tvojih prosvjetljuje, bezazlene urazumljuje.” (Ps 119:130)

Ako je ikada Biblija potrebna kao savjetnik, onda je to prije koraka koji će dvoje povezati za cijeli život...” (TSD, 59) Biblija je naš udžbenik iz kojeg učimo, ona je naše mjerilo i kriterij o pitanjima koja su danas i te kako aktualna. “Pokazano mi je da mladi moraju uzeti uzvišeno gledište i Božju riječ učiniti

o vremenu dobu ili o ljudskim shvaćanjima prije ili poslije! Biblijska načela dobra i istine vrijede danas kao nekada, jer se Bog, koji ih je dao, "ne mijenja" (Mal 3:6), "niti u njemu nema promjene ni zasjenjenja zbog mijene..." (Jak 1:17).

Vrlo je važno upoznati osobine budućeg bračnog druga u njegovom izboru, s obzirom na temperament i karakterne osobine muškarca i žene. "Ispitajte svaki osjećaj i pratite razvoj karaktera ličnosti s kojom mislite podijeliti svoju životnu sudbinu. Korak koji želite učiniti veoma je važan u vašem životu, i stoga ne trebate žuriti. Ako volite, ne volite slijepo..."

Oni koji namjeravaju stupiti u brak trebaju razmišljati o karakteru i utjecaju doma što ga osnivaju... Od karaktera jednog ili drugog bračnog druga ovisi i stanje društva..." (TSD 36). Što je ljubav? Ljubav je najviše poštovanje drugog i sadrži najtanalniji osjećaj tuđih potreba i želja. Takva ljubav ne pada iz vedra neba, već se mora učiti, željeti, vježbati, razraditi. Ljubav je spremnost na žrtvu. Ako nema spremnosti ni želje činiti nešto drugome, odreći se nečega u korist drugoga, tu nema ljubavi. A postoji li takva spremnost, mora se utvrditi prije braka. Ako volja za žrtvom nedostaje, nedostaje i prava ljubav, a bez ljubavi nema sreće u braku. Brak obično ne propada zato što se njih dvoje ne slažu, nego zato što jedno ili drugo nije spremno činiti najbolje što može za drugog, nečeg se odreći u korist drugoga. Ljubav je samoodricanje-tko se nerado, teško ili nikako ne želi odreći neke svoje loše zamisli, hobija,

navike, osobne želje ili pogrešnog mišljenja — taj ne ljubi! Onaj tko doista ljubi, ne zahtijeva da bude sretan, već nastoji da drugog učini sretnim. Ljubav bez osjećaja-jedna od najvećih laži našeg vremena je tvrdnja da osjećaji daju informacije izvan stvarnosti. Tko u to povjeruje, doći će u svojim međuljudskim odnosima do slijepice ulice. Ljubav nije osjećaj, već stav koji se djelotvorno izražava. Do te djelotvornosti čovjek dolazi svojevolumnim odlukama, a ne osjećajima. Osjećaji dolaze nakon tih djelotvornosti. Tko se rukovodi samo osjećajima, sve će više ovisiti o njima i robovat će im. Potreban nam je izvor snage za spomenutu djelotvornost, a on se nalazi u Isusu Kristu. Tko ima povjerenja u tu ljubav, ne mora se oslanjati ili prepuštati svojim snagama.

Prava ljubav je više od međusobne privlačnosti, koja je inače sastavni dio ljubavi. Ona sadrži načelo duhovnosti, božansku klicu, darivanje sebe samoga drugomu, što znači da svatko od njih više voli drugoga nego samog sebe u svim prilikama života. To je djelo Svetog Duha: "... jer je ljubav Božja izlivena u našim srcima po Duhu Svetom koji nam je dan..." (Rim 5:5). Plod su Duha: "Ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjernost, krotkost, uzdržljivost." (Gal 5:22). Te osobine unose sreću u brak, to su uvjeti zbližavanja dvoje mladih. Ako u njegovom ili njezinom karakteru ili ponašanju nedostaje samo jedan od tih "duhovnih rodova", nedostajat će i duhovna snaga koja ostaje i kad usahne tjelesna snaga a mladost prođe.

Došao pjesnik nakladniku i naručio tiskanje knjige pjesama o ljubavi.

Nakladnik ga je upitao: — Što je ljubav? Pjesnik je uzdignuo oči prema nebu te, sav u zanosu, počeo opisivati ljubav riječima:

Ah, ljubav! To je kad dvoje sjede na mjesecini, oko njih cvatu mirisni bijeli cvjetovi, a oni se drže za ruke i uzdišu...

— Dosta! — uzviknu nakladnik.

— Ja ću tebi reći što je ljubav!

Ljubav je kad muž ustane u dva sata ujutro zgrijati čaj bolesnom i nemirnom djetetu, a ženi kaže: "Samo ti ostani u krevetu, ja ću sve srediti. Ti samo dalje spavaj!" To ti je, dragi

pjesniče, prava ljubav!

Opisuje dalje:

"Ljubav je kad se dvoje dočekuju raširenih ruku.

Ljubav je kad zajedno maštate o putu oko svijeta.

Ljubav je kad se ne ljutiš dok ti muž priča o kolačima koje je pravila njegova majka.

Ljubav je ostaviti njoj ili njemu veći dio kolača.

Ljubav je podnijeti hrkanje jedno drugoga.

Ljubav je pažljivo ga slušati dok priča kako funkcionira motor od osam cilindara.

Ljubav je kad žena njeguje muža kao da je teško bolestan, a njega boli samo mali prst na ruci."

Izvori: Svjedočanstva EGW

Biblija

„Kršćanski brak i obitelj“ SK

Prilagodila: Dijana S.

Seminar za mlade u Osijeku

Nakon dvogodišnje serije od osam redovitih seminara Biblijske škole „Svjetionik“ održan je od 26. do 29.12.2013. u Osijeku 'običan' seminar za mlade. Gost predavač bio je voditelj odjela za mlade pri GK br. Radu Ionita iz Rumunjske. U šest predavanja, jezikom mladih izložio je poruku na način da postavi mnoštvo pitanja koja tjeraju na preispitivanje i promišljanje o sebi. Biti glava a ne rep, biti lokomotiva a ne vagon bila je vodeća misao i poruka seminara. Kroz tri radionice istraživalo se i analiziralo koliko smo samostalni i neovisni u svojim odlukama. Na biblijskim primjerima učilo se analizirati ponašanje, dobre ili loše odluke te posljedice istih. Upravljamo li zaista svojim životom ili smo 'rep' koji ide kamo i ne želi, možda smo 'vagon' kojeg drugi vuku kroz život. Koliko smo svjesni činjenice da danas većina zabavnih sadržaja, višestruko umrežavanje kroz društvene mreže i sredstva komunikacije šire neodoljiv utjecaj posebno na one koji se tek uče odrediti svoj pravac u životu. Jesmo li svjesni kako malo po malo postajemo 'sljedbenici' određenih načina razmišljanja, govora, ponašanja i odijevanja

prihvaćajući bez provjeravanja ono što je odnedavno općeprihvaćeno i 'normalno'. Hoćemo li biti samo nekakav vagon koji će slijepo i bez razmišljanja pratiti svjetski vlak većine? Pristajemo li biti rep jer bez kritičkog razmišljanja usvajamo nove poglede na svijet samo zato jer je to prihvatili većina naših prijatelja u školi? Ako želimo biti glava a ne rep, lokomotiva a ne vagon treba nam doza hrabrosti da budemo drukčiji u nekim stvarima a to i je slučaj kod lokomotive i vagona, lokomotiva je drukčija od vagona. Ako dobro poznajemo istinske vrijednosti života, ako znamo način kako svaku novu ideju možemo pouzdano testirati onda nam se neće lako dogoditi da budemo rep ili vagon. Utvrdimo zato osobne ciljeve a s Biblijom provjeravamo prioritete kako bismo izbjegli zamke u koje mnogi upadnu već na početku odrastanja i sazrijevanja. To su „dobre misli“ koje Bog ima i za svoju mladež, da bude „glava a ne rep“. Vjerujemo da će korisne životne pouke i savjeti dobro doći svakome na njegovom životnom putu. Nekoliko dana proučavanja, molitve i zajedništva u Osijeku bilo je svima svojevrsni predah od

drugih obveza na kraju godine i pravo duhovno osvježenje.

M.A.

Proljetni du

U Lipiku se 18. i 19. travnja 2014. godine održao proljetni duhovni sabor. Glavna misao vodilja bila je „Budi spreman“, preuzeta iz stiha „Zato i vi budite spremni; jer Sin čovječji dolazi u čas, u koji se ne nadate“ (Matej 24:44). Kroz nekoliko predavanja vjernici su imali prilike zaista čuti Božji poziv da je neophodno već sada biti spreman za Spasiteljev dolazak, da je vremena vrlo malo i da je poziv puno ozbiljniji nego što mislimo, a ako pogledamo malo što se oko nas događa, vidjet ćemo da su znakovi sasvim jasni i svatko tko želi može to uvidjeti. S početkom Subote, danom koji je Stvoritelj blagoslovio i posvetio, Božji Duh nas je preko propovijedi brata Milana Mikića podsjećao na „Važnost pripreme“, kao što je i naslov predavanja. Brat Mikić započeo je predavanje provokativnim pitanjem: „Tko želi uživati u sedam posljednjih zala?“ te naglasio da, ako ih želimo izbjeći, moramo umrijeti za ovaj svijet te „gledati samo na Isusa i stalno imati pred očima Njegovu slavu“ (Rani spisi). Potrebno je da poput budnih stražara čekamo našeg Spasitelja Isusa Krista jer će dan onaj doći „kao zamka na sve koji žive po svoj zemlji“ (Luka

21:35) a ne da se zadržavamo na neznatnim poteškoćama na koje nam pozornost skreću pali anđeli koji nas žele obaviti što gušćom tamom kako ne bismo zadobili vječni život. Subotnje jutro dočekali smo s radošću, okupljajući se ponovno u Božjem domu za subotnju školu. Ponovnu lekciju vodio je brat Danko Žic a novu brat Ozren Buriša. Djeca su dakako imala poseban razred koji je vodila sestra Ines Altus, a razred mladih sestra Andrea Vončina. Prijepodnevu propovijed održao je brat Mladen Aradski na temu „Budi spreman“. Iako je tema svakom adventistu poznata i iako zna na što se tema odnosi, ipak se čini kao da je još uvijek općenito nismo dovoljno duboko razumjeli. Stoga je dobro ponoviti pozive nesprenom narodu kako bi Spasitelj mogao doći po svoje izabrane. Brat Mladen vodio nas je kroz temu uz četiri pitanja, a to su: Kad će Isus doći? Pripremati se i biti spreman – je li to isto? Za koji događaj trebam biti spreman/spremna? Kako da se pripremam? Znamo da bi svaki čovjek a posebno adventist volio znati kad će Isus ponovno doći, no to nije na ljudima da znaju. Adventisti kao da su se, čekajući

svoga Gospodara, umorili govoriti o Njegovom dolasku. Stoga se čini kao da su drugi preuzeli tu ulogu. Ali ako smo zaista budni, onda ćemo razumjeti znakove na koje nas je Isus upozoravao, a to je između ostalog i dolazak lažnog krista čiji dolazak već mnogi vjernici širom svijeta propovijedaju. Oni koji vjerno istražuju Bibliju znaju na koji će način pravi Krist doći i što će Njegovom dolasku prethoditi, jer On nam je dao informacije o tome. Dok usrdno i s molitvom svakodnevno proučavamo Njegovu riječ, važno je pripremati se. A na koji način se treba pripremati? – „Vjerujete li da je kraj svih stvari blizu i da se prizori zemaljske povijesti približavaju svojem kraju? Ako vjerujete, pokažite svoju vjeru u djelima. Tko ima vjeru, pokazat će je. Neki misle da imaju dovoljno vjere, ali, ako je uopće i imaju, ona je mrtva jer nije upotpunjena djelima.“ (Svjedočanstva, sv. 1, str. 704) Vjerni svjedok poručuje nama, uspavanim vjericima perioda Laodiceje: „Revan budi i pokaj se!“ (Otkrivenje 3:19). Pri tome je brat Aradski istaknuo kako „ovaj savjet, recept za liječenje od duhovne obamrlosti i ravnodušnosti nije izrekao nekakav reformator ili prorok nego sam Isus Krist koji točno zna našu vjersku dijagnozu. Mi imamo dobro mišljenje o svojoj duhovnosti: ‘Bogat sam i obogatio sam se i ništa ne trebam’ (Otkrivenje 3:17). Trebam se kajati zbog djela koja činim u vlastitoj

hovni sabor

sili, pokretan sebičnim pobudama, a glavni preduvjet za praktične kvalitetne promjene naših djela je svakodnevno iskustvo pokajanja: 'Ne kasni Gospodin s obećanjem svojim, kao što neki misle, nego vas strpljivo trpi, jer neće da se tko izgubi, nego svi da se pokaju.' (2. Petrova 3:9). "Zaista, ako se istinski kajem, to će se vidjeti u mom životu, pa i ako me iznenadi Isusov dolazak, neću biti nespričan. Na kraju nas je brat Aradski još pozvao na to da često pjevamo pjesme koje govore o Isusovom ponovnom dolasku, da Ga s radošću očekujemo i da budemo spremni. Da se još malo više probudimo pomogao nam je brat Daniel Poropat koji nam je u popodnevnom predavanju predstavio neke aktualne događaje a ujedno i znakove da se vrijeme sve više bliži kraju. Sveopća ekonomska kriza, kontroliranje stanovništva, otvoreno nastojanje da se religije sjedine u jednu, gotovo svakodnevne prirodne katastrofe velikih razmjera kao i neobične pojave u prirodi, sve nam to odaje da je Isus na vratima. Isus je rekao: „Tako i vi kad sve to ugledate, znajte: blizu je, na vratima!“ (Matej 24:33). Sve to ne bismo mogli uvidjeti bez Kristovog namjesnika na zemlji, Svetoga Duha kojega je sam Spasitelj odredio da nam pomaže u svakom trenutku, a o tome nam je pred završetak Subote govorio brat Vjekoslav Vončina u svom predavanju pod naslovom „Sveti Duh za naš duhovni život“. Sveti Duh koji

djeluje na razne načine u životu čovjeka od samoga početka svijeta djeluje i danas u našem životu ali moramo Ga prepoznati, tražiti, dopustiti Mu da djeluje. Budući da On djeluje kao okrepljujuća, obnavljajuća i preobražavajuća sila, moramo se moliti s Biblijom u ruci da nam Bog da Svetoga Duha kako bismo Ga imali kad dođu teška iskušenja za svakoga od nas. Budimo oprezni. Što nam je na prvome mjestu? Ako više volimo predmete, namještaj, lijepu odjeću, automobile, mobitele... nego Boga, prije ili kasnije to će nas odvojiti od Njega. Ako trenutna situacija u životu i jest takva, Sveti Duh nam može pomoći da se to promijeni, može nas još danas pripremiti na ono što dolazi ako mi to želimo. Ali ako danas nismo spremni, hoćemo li sutra biti spremni kad iskušenje dođe? Neka Bog svojom silom učini da se srca Njegovog naroda već danas pripreme na ono što dolazi možda još i večeras. Neka naš Spasitelj što prije ponovno dođe i neka je vječno hvaljen i slavljen zbog svega što u svojoj milosti čini i što je učinio svakom čovjeku kroz polaganje svog života za grješnika! Amen.

S. Poropat

Seminar za subotnju školu

Od 25.2. do 2.3.2014. održan je seminar o subotnjoj školi u Lindachu, Njemačka. Predavač je bio brat Paul Chapman iz Australije, tajnik subotnjoškolskog odjela u Generalnoj konferenciji. Domaćini su osigurali ugodan boravak i jako dobru vegansku hranu za dvadesetak polaznika iz Mađarske, Francuske, Rumunjske, Makedonije, Njemačke, Srbije i Hrvatske.

Od ukupno 22 sata predavanja mogu se izdvojiti glavne misli i pouke: Sestra E.G.W. je subotnju školu smatrala jednim od najefikasnijih sredstava za misioniranje. Subotnjoškolski učitelj treba biti uzoran član naše zajednice. I braća i sestre mogu podjednako služiti u ovom djelu. Svaki učitelj bi trebao biti odgovoran za svoj razred najmanje šest mjeseci. U tom razdoblju dužan je barem jednom posjetiti članove svog razreda kod kuće i s njima provesti neko vrijeme u druženju, praktičnoj pomoći i sagledavanju osobnih problema i uvjeta života. Time će učitelj biti upućen u realnije stanje i potrebe svoga brata, sestre ili prijatelja. Uz to znanje, proučavanje subotnjoškolskih lekcija i sve

ostalo treba prilagoditi potrebama članova razreda. Neke ljude koji nisu upoznati s našom zajednicom ne treba odmah dovesti u crkvu. S njima treba razgovarati o evanđelju, predstaviti im Isusa kao prijatelja i osobnog Spasitelja, proučavati s njima preko tjedna individualno ili u krugu najbližih prijatelja. Tek nakon što su predrasude razbijene, a želja za istinom probuđena, takve možemo dovesti u crkvu na proučavanje subotnjoškolskih lekcija. Za njih treba odabrati razred u kojem će biti stalni članovi. U tom razredu mora biti osoba koja ih je dovela u crkvu, a učitelj treba prethodno pripremiti ostale sudionike u razredu o prigodnom ophođenju s novim posjetiteljem.

Razredi su istaknuti kao vrlo potrebni. Česta pojava u našim crkvama je odbojnost prema ovom načinu organizacije rada. Najčešći prigovori su nedovoljna brojnost i buka koja se stvara ukoliko više razreda radi u istoj prostoriji. Ukoliko na lekciji postoje osobe koje uopće ne sudjeluju u radu subotnje škole to je razlog više da se oformi razred u kojem će se takva osoba moći slobodnije

izraziti. Nije preporučljivo pred cijelom crkvom prozvati nekoga tko se nije javio na pitanje, ali u malom razredu s bliskim ljudima to nije problem. Ukoliko većina prisutnih nije proučila zadanu lekciju preko tjedna, razred daje mogućnost da se pitanja prouče na samom bogoslužju. To se može učiniti u grupama tako što dvoje po dvoje prouče jednu od pet oblasti lekcije u nekoliko minuta i interpretiraju ju pred svima. Nakon što prvih dvoje ukratko iznesu svoje odgovore, ostali to mogu komentirati. Nitko neće biti nezaposlen i na kraju će svi izaći s tog sata s proučenom cijelom lekcijom. Buka od dva razreda u jednoj prostoriji nije obesvećivanje svetog mjesta. Ukoliko možemo na sastancima slušati u jednoj prostoriji po nekoliko prevoditelja, zašto ne bismo mogli imati dva razreda koja govore u isto vrijeme. Ta buka može i djelovati stimulativno, tako što tjera prisutne da bolje slušaju jedni druge te se bolje koncentriraju. Ipak, bolje je iskoristiti odvojene prostorije ukoliko je to moguće. Sastavljači lekcija povezuju svako pitanje tako da čine jednu cjelinu. Svaka lekcija ima jednu vodeću misao i na kraju

u Lindachu – Njemačka

lekcije se ta misao mora razumjeti. Nije uvijek ta misao dana u naslovu ili ključnom tekstu. Zato je potrebno da se učitelji sastaju na učiteljskom satu svakog tjedna.

Dječja subotnja škola iznimno je važna. U njoj djeca nalaze svoje prijatelje u crkvi. U njoj oni uče pjesmice koje će pamtili kroz cijeli život. Jedan crtež, bojanka u kojoj su obojali sliku Isusa kao pastira pamtili će svakako bolje od ijedne propovjedi s katedre. Pokreti rukama su dječji način izražavanja, zato nije nedolično kad se uz pjesmice djeca izražavaju pokretima ruku. Ovisno o uzrastu, rade se posebne lekcije za djecu. Učitelji moraju uroniti u svijet mališana i evanđelje im predstaviti u slici, pjesmi i jednostavnim istinama. Redoviti nastupi nakon dječje biblijske škole pred cijelom crkvom djeci će dati do znanja da ih stariji cijene i da su dobili svoje mjesto u crkvi, a stariji će dobiti dio neiskvarene jednostavne dječje radosti.

“Gospod poziva mlade ljude i žene da se obvežu na doživotni, ozbiljni rad u djelu Subotnje škole.“ Ukoliko ove savjete prih-

vatimo i ostvarimo u praksi, naše bi subotnje škole mogle oživjeti i ispuniti svoj cilj – upoznavanje novih duša s Kristom.“

Boris Bosanac

SEMINAR

potpunim povjerenjem, sigurni da će nam pomoći, jer je On za nas dao svoj život.

Zadnje predavanje je bilo u subotu i nosilo je naslov Nikad sami. Kada mislimo da smo sami i kada osjećamo usamljenost, u stvarnosti nismo sami. To je samo sotonska sugestija i podvala. I kad nas svi prijatelji i rođaci zaborave, Bog će nam uvijek biti bliskiji i privrženiji od svih.

Tijekom slobodnog vremena smo se družili, igrali igre i malo

Od 1. do 4. svibnja 2014. održan je seminar za mlade na Zlatiboru, u Srbiji. Sadržavao je šest predavanja o prijateljstvu od kojih je pet održao brat Radu Ionita, tajnik odjela za mlade u GK a jedno brat Mladen Aradski.

Prvo predavanje održano je u četvrtak, a bilo je ujedno i uvod u seminar. Govorilo je o osobinama pravog prijateljstva (najvažnije: ljubav i povjerenje), o tome kako svaki odnos vrši nekakav utjecaj na nas i da trebamo paziti kakve prijatelje odabiremo jer nas neka prijateljstva mogu uništiti. Dobro je biti prijateljski nastrojeni, ali i čvrsti da se ne bi dogodile negativne posljedice koje sigurno ne želimo.

U petak prijepodne slušali smo tri predavanja.

Prvo je bilo pod naslovom Karakter je sila. Dok smo djeca imamo lak pristup svima i lako postajemo prijatelji, ali nažalost, kako odrastamo postajemo komplicirani i zatvoreni i ako se ponovno ne rodimo ne možemo ući u nebo. Kristov karakter je naš primjer i jedino ako ga otkrivamo možemo biti pravi prijatelji i misionari, ne znanjem, nego utjecajem prijateljstva, ljubavi, zalaganja i služenja.

Drugo predavanje nosilo je naslov Toksični prijatelji, a o toj temi je govorio brat Mladen. Slušali smo o prijateljima koji nisu iskreni i koji nas trebaju samo zbog koristi (rame za plakanje, razna pomoć...), i o tome kako ih prepoznati.

Treće predavanje govorilo je o tome kako je prijateljstvo s bezbožnicima opasno, ali i da ne smijemo biti kao farizeji koji su postali prijatelji sami sebi. Isus nam je savršen primjer; On je bio prijatelj sa svima da bi Njegov dobar utjecaj djelovao na one s kojima se družio. Spomenuta su posebna prijateljstva iz Biblije: Saul i David (prijateljstvo iz divljenja, u početku), David i Jonatan (prijateljstvo suparnika) i Pavao i Timotej (prijateljstvo između stare i mlade osobe).

Predavanje koje je brat Radu održao za početak subote nosilo je naslov Najbolji prijatelj oduvijek. Govorilo je o Isusu koji je sigurno naš najbolji prijatelj. Otkako je On došao boraviti na ovaj svijet sigurni smo da je On upoznat sa svim našim nevoljama i suosjeća s nama u svim našim patnjama, jer je prošao kroz sve duševne borbe i patnje kroz koje prolazi čovjek, ali bez grijeha. Možemo mu prići s

ZA MLADE NA ZLATIBORU

prošetali, a u petak poslije ručka svi smo zajedno otišli na izlet u planine. Vrijeme je svaki dan bilo tmurno i kišovito, ali tog popodneva, hvala Bogu, bilo je sunčano. Vozili smo se malim vlakom kroz puno tunela, kroz prekrasnu prirodu na brdima. Ovaj izlet je zaista uljepšao taj koristan seminar o prijateljstvu. U nedjelju ujutro smo već s malo tuge krenuli svojim kućama uz želju da se ponovno sretnemo s našim prijateljima.

Mirta Vončina

Odmor

“Dođite na samotno mjesto, te se malo odmorite!” Marko 6:31

U današnje vrijeme život je previše ubrzan, uzbudljiv i iscrpljujuć.

Nesanica je epidemična. Ljudi gutaju milijune tableta od sedativa do raznih sredstava za umirenje ne bi li im kako pomogli. Međutim kod većine ljudi odgovor leži u načinu i tempu njihovog života.

Većina ljudi danas radi na poslovima koji zahtijevaju višesatno sjedenje, izloženost stresu itd. Takve se osobe ne osjećaju odmorenima ni kada se ujutro dignu iz kreveta. Za sve što čini ulaže puno više napora nego prije i na kraju joj i najjednostavniji poslovi izgledaju nesavladivi. Ako se osoba u tom stanju ozbiljno ne odmori, umor će izazvati krajnju iscrpljenost i ozbiljnu depresiju.

Što je kronični umor?

Kronični umor je bolest ili stanje koje karakterizira osjećaj nevjerojatnog umora. Umor se pogoršava sa fizičkim ili mentalnim na-

porom i ne prolazi čak i kada se odmarate. U takvom stanju osoba osjeća osim umora sve veću razdražljivost, rasrdi se brzo i nema strpljenja. Pošto je simptome kroničnog umora vrlo teško izmjeriti, ovo stanje sve do nedavno nije bilo shvaćeno ozbiljno. Ljudi koji pate od kroničnog umora mogu imati cijeli niz simptoma kao:

- umor, gubitak pamćenja ili koncentracije, grlobolju, povećane i bolne limfne čvorove na vratu ili ispod pazuha, neobjašnjivu bol u mišićima, bol koja se premješta od jednog do drugog zgloba, bez crvenila ili oticanja, glavobolju, san koji ne donosi odmor i osvježenje, ekstremnu iscrpljenost koja traje više od 24 sata itd. Postoji nekoliko mogućih uzroka kroničnog umora, uključujući:

- anemiju
- hipoglikemiju (nizak krvni šećer)
- alergiju
- virusne infekcije (na primjer, Epstein-Barr virus-prije se mislilo da je ovaj virus jedini uzrok bolesti kroničnog umora. Epstein Barr je vrlo prošireni virus prisutan u 95% stanovništva, ali većina nas razvija imunitet na njega. Prema liječnicima konvencionalne medicine, Epstein Barr virus povezan je sa mnogim bolestima poput infektivne mononukleoze, raka, sistemskog lupusa, multipla skleroze, reumatoidnog artritisa, kroničnog umora itd.)
- nepravilno funkcioniranje imunog sistema
- poremećaj hormona u organizmu
- autoimune bolesti

- kronično niski tlak
- Ponekad simptomi kroničnog umora mogu biti uzrokovani drugim bolestima (artritis, poremećaj sna, hepatitis, leukemija, rak...) ili uzimanjem određenih lijekova.

Što još može uzrokovati kroničan umor?

Candida-nepravilna prehrana, prekomjerno korištenje antibiotika, nezdravi način života mogu doprinijeti rastu candidae u organizmu. U ovom slučaju naš organizam će trošiti većinu energije na obranu od invazije candidae. Prema alternativnim stručnjacima, candida može uzrokovati ozbiljne zdravstvene probleme poput kroničnog umora, alergije, artritisa, čak i raka.

Manjak vitamina i minerala u organizmu-svi znamo da su našem tijelu za pravilno funkcioniranje potrebni vitamini i minerali. Ako nam tokom dugog vremena nedostaje određeni vitamin ili mineral, to će se sigurno odraziti na našem zdravstvenom stanju. Vrlo vjerojatno da će prvim simptomom biti kronični umor.

Paraziti-svakako su zaslužili da ih ovdje spominjemo. Imamo ih svi (prema istraživanjima, prosječni Amerikanac u svojem tijelu nosi bar pola kilograma parazita). Paraziti rade to što slijedi iz njihovog naziva – parazitiraju (kradu vitamine i minerale koji su potrebni našem tijelu, a zauzvrat ispuštaju toksine koji opterećuju organizam).

Stres-osim štete, koju može nanijeti adrenalnim žlijezdama i

nervnom sistemu, stres također utječe na naš imunitet i uzrokuje gubitak vitamina. Dugotrajna izloženost stresu može uzrokovati kronični umor.

Depresija-nemojte ju podcijeniti. Ona nije samo emocionalni, nego i fizički teret.

Toksini u organizmu-na žalost, živimo u zagađenom svijetu. Toksini se nalaze u zraku, vodi, hrani i utječu na naš život. Naše tijelo ima svoju granicu tolerancije na toksine, nakon čega počinje davati uzbujujuće signale poput pada imuniteta, stalnog umora, alergija itd. Vrlo je bitno da redovito čistimo organizam od toksina.

Kako si možete pomoći? Izbjegavajte stres, ojačajte imunitet unoseći u organizam dosta voća i povrća, uvedite pravilnu prehranu, tjelovježbu, šetnje u prirodi, očistite organizam od toksina, dovoljno se odmarajte.

Koje ljekovite bilje vam može pomoći?

Hmelj (*Humulus lupulus*)- Hmelj se često koristi kao blagi sedativ. Može doprinijeti ublažavanju anksioznosti i napetosti, smirivanju nemira i osiguravanju spokojnog sna. Umiruje probavni sustav, te pomaže kod loše probave i iritabilnog kolona. U tu ga svrhu kombinirajte s kamilicom i gavezom. Za liječenje anksioznosti, kombinirajte ga s primjerice pasiflorom. Kod pomoći s problemom nesаницe, može ga se kombinirati s pasiflorom ili kalifornijskim makom.

Humulus lupulus

Oprez: Hmelj nije prikladan za ljude koji pate od depresije.

Matičnjak (*Melissa officinalis* L.)-

Matičnjak smiruje grčeve, regulira probavu, jača i okrepljuje srce, dezinficira i cijeli rane, sprečava srčani grč i povraćanje na živčanoj osnovi, smiruje migrene, smetnje u probavi, nesvjestice, jako lupanje srca.

- Upotrebljavamo ga kod neredovite menstruacije i depresivnih stanja.
- Protiv glavobolje uzrokovane nervozom listovima obložimo čelo i zatiljak.
- Pospješuje istjecanje žuči; to je važno jer inače mogu nastati kamenci.
- Matičnjak poboljšava pamćenje, priziva lijepe misli, razgani "crne oblake", neurasteniju, tegobe, fiksne ideje, otklanja tjeskobu, tijelu daje novu snagu, djeluje protiv grčeva.
- Trudnicama sprečava povraćanje i mučninu.

Spasonosna biljka rodiola -

Katkad nazvana "zlatnim korijenom", rodiola je biljka za koju se vjeruje da povećava energiju i

živahnost, pomaže koncentraciji te svladava umor. Znanstvenici je nazivaju adaptogenom - ona je supstanca koja pomaže nadbubrežnoj žlijezdi da se adaptira na stres. Te su žlijezde važne jer proizvode adrenalin, no one se iscrpljuju pod kontinuiranim stresom čime se oslabljuje vaš imunitet. Rodiola pomaže u svladavanju iscrpljenosti od pretjerane fizičke ili mentalne aktivnosti, ali njezino se korištenje ipak ne preporučuje na dugo razdoblje jer u tom slučaju može prouzročiti razdražljivost.

RAZBUDITE SE VODOM

Istraživanja su pokazala da dehidriranost snižava koncentraciju 15 posto, a kratkoročnu memoriju sedam posto. Stoga tijekom dana stalno pijuckajte po malo vode i održavajte organizam hidriranim. Na tome će vam biti zahvalni svi organi, a svakako i mozak.

I VLAKNA POMAŽU

Jutarnji obrok bogat vlaknima učinit će vas budnijima i mentalno aktivnijima u ostatku dana. Istraživanje provedeno na Kardifskom sveučilištu u Walesu pokazalo je da su ljudi, koji su ujutro pojeli doručak sa šest do dvanaest grama vlakana, tijekom dana imali 10 posto više mentalne energije, manje problema s pamćenjem i bolje raspoloženje. Stoga u doručak uključite zobenu kašu ili pahuljice, te svježe ili sušeno voće.

ODMORITE SE-Što nam odmor omogućuje?

- Oporavak tijela i uklanjanje otpadnih tvari iz njega. Za to

se vrijeme obnavljaju zalihe raznih enzima u organizmu kao i sama energija

- Odmor pomaže bržem zacjeljivanju ozljeda, infekcija i drugih negativnih stanja u tijelu, uključujući stres i traume
- Odmor jača imunološki sustav organizma i pomaže u zaštiti od bolesti
- Pravilan odmor produžuje život

Koliko nam je potrebno odmora? Između sedam do osam sati dnevno. Mnogima je potrebna promjena u tempu života.

Sredstva za spavanje

Za vrijeme prirodnog spavanja stalno se izmjenjuju faze plićeg i dubljeg sna. Tijekom laganijeg sna sanjamo snove čija je uloga višestruka. Izgleda da oni omogućavaju i olakšavanje pritiska i napetosti koji su se nakupili tijekom dana. Spavanje uz pomoć lijekova ne sadrži ovu fazu sanjanja. Takve se osobe ujutro ne mogu osjećati potpuno osvježena i osnažena, čak i ako im se čini da su dobro prospavale noć. Ukoliko se uzimaju tijekom dužeg vremena mogu pridonijeti kroničnom umoru.

Neki ljudi pretrpavaju svoj želudac hranom, a drugi obvezama. Kako imati dobar san?

- Dnevno aktivno vježbajte 30-60 min. Vježba opušta, obnavlja energiju, pomaže u uklanjanju depresije
- Nastoje redovito ići na spavanje, redovito ustajati i jesti, te vježbati
- Večerajte najmanje 4h prije odlaska na spavanje
- Mlaka kupka opušta
- Razmišljanje o primljenim blagoslovima opušta. Ispunite um

zahvalnošću

- Čista savjest i zahvalan um najbolji su jastuci za spavanje. Za mnoge ljude nije problem dovoljno se naspavati, koliko je problem pronaći vrijeme za to. Vaše tijelo vam treba biti najdragocjenije. Možete doći u napast da preskočite spavanje za jednu noć, ali ako to činite na duge staze, takva navika postaje jako štetna. Kratka ilustracija iz knjige Sedam navika vrlo uspješnih ljudi to pokazuje:

„Zamislite da hodajući šumom naiđete na čovjeka koji grozničavo pokušava otpiliti stablo. Izgleda iscrpljeno. Kaže vam da to čini pet sati zaredom. „Zašto se ne odmorite nekoliko minuta i ne naoštrite pilu?“

– „Nemam vremena za to“ odgovara zadihano, „Odviše sam zaposlen piljenjem“.

Izvori:

Knjiga „Izaberi zdravlje“
Internetske stranice „Alternativa za Vas“

Prilagodila: Dijana S.

Značaj istinske spoznaje

Ako se u srcu gordih i slavlju-
bivih ljudskih bića ne izvrši
promjena, ljudi će, kad dođe
vrijeme da Gospod sudi, uvidjeti
da će ona ruka koja je bila jaka
da ih spašava, biti isto tako jaka
da uništava. Nikakva ljudska sila
ne može zaustaviti ruku Božju.
Ne postoji materijal za podizanje
zgrada koji bi ih mogao zaštititi od
uništenja kad dođe vrijeme koje je
Bog odredio da pošalje kaznu na
ljude zbog nepoštovanja Njegovog
zakona i zbog njihovog sebičnog
slavoljublja. (Svjedočanstva, sv.9,
str. 11,12,13) Malo je ljudi, čak
i među prosvjetnim radnicima i
državnicima, koji shvaćaju uz-
roke sadašnjeg stanja u društvu.
Oni koji u svojim rukama drže
uzde vlasti nisu u stanju riješiti
problem moralne pokvarenosti,
siromaštva, bijede i zločina. Oni
se uzalud trude poslovne transak-
cije postaviti na sigurniji temelj.
Kad bi se ljudi više pridržavali
učenja riječi Božje, oni bi našli
rješenje za probleme koji ih
dovode u zabunu. Sveto Pismo
opisuje stanje svijeta neposredno
pred Kristov drugi dolazak.
Ali tko zapaža i čita opomene
sadržane u znacima vremena koji
se brzo ispunjavaju? Kakav to
utisak ostavlja na one koji ljube
ovaj svijet? Kakva se promjena
vidi u njihovom stavu? Ništa bolja
nego u stanovnicima svijeta iz
Noinog vremena. Obuzeti ze-
maljskim poslovima i zadovoljst-

vima prepotopni ljudi nisu ništa
slutili dok nije došao potop i sve
odnio (Matej 24:39). Nebo im je
slalo opomene, ali oni nisu slušali.
I današnji svijet, ne obazirući se
na glas Božji koji opominje, juri
ususret vječnoj propasti. Duh
rata potresa svijet. Proročanstvo
iz 11. poglavlja Danijelove
knjige skoro se u potpunosti
ispunilo. Uskoro će se pojaviti
prizori nevolja i muka o kojima
se govori u proročanstvima. Gle,
Gospod će isprazniti zemlju i
opustošiti je, prevrnut će je i
rasijat će stanovnike njezine ...
jer prestupiše zakone, izmijeniše
uredbe, raskidoše zavjet vječni.
Zato će prokletstvo proždrijeti
zemlju i zatrt će se stanovnici
njezini (Izaija 24:1,5). Nisu svi u
ovome svijetu prešli na stranu ne-
prijatelja koji vodi rat protiv Boga.
Nisu svi pogazili svoju podaničku
vjernost nebu. Postoji mali broj
onih koji su ostali vjerni Bogu,
jer Ivan piše: „Ovdje je trpljenje
svetih, koji drže zapovijedi Božje i
vjeru Isusovu“ (Otkrivenje 14:12).
Uskoro će se povesti žestoka bitka
između onih koji služe Bogu i
drže Njegov zakon i onih koji Mu
ne služe. Uskoro će biti rešetano
sve što se može rešetati, kako bi
ostalo samo ono što se ne može
izrešetati. Sotona revno proučava
Bibliju. On zna da je njegovo
vrijeme kratko i čini sve što je u
njegovoj moći da se suprotstavi
djelu Gospodnjem na ovoj zemlji.

Strašna iskušenja i probe očekuju
Božji narod. Ali Božji narod
mora se osloniti na živu riječ:
„Pisano je“. To je jedini temelj
na kojem on može bez opasnosti
stajati. Bog upućuje ove riječi
svome narodu: „Izidite između
njih i odvojite se i ne dotičite se
nečistoće, i ja ću vas primiti, i bit
ću vam Otac, i vi ćete biti moji
sinovi i kćeri, govori Gospod“
(2. Korinćanima 6:17-18). Božji
se narod mora raspoznavati kao
narod koji Mu služi potpuno, iz
svega srca, ne tražeći počasti za
sebe i uvijek imajući na umu da se
najsvečanijim zavjetom obvezao da
će služiti Njemu, i samo Njemu.
Zar ove riječi ne ukazuju na nas
kao na Bogom izabrani narod?
(Svjedočanstva, sv. 9, str. 15-18)
„Vjerujemo li svim srcem da
će Krist uskoro doći te da mi
imamo zadnju vijest milosti koju
treba objaviti grješnome svi-
jetu i je li primjer onakav kakav
bi trebao biti? Dokazujemo li
svojim razgovorom i svetim
životom onima koji su oko nas da
očekujemo veličanstvenu pojavu
našeg Gospodina Isusa Krista?“
(Rani spisi, str. 111). Ako je ikada
bilo potrebno da jedan narod hodi
ponizno pred Bogom, onda to
treba danas činiti Njegova crkva,
Njegovi izabranici ovog naraštaja“
(Svjedočanstva, sv. 9, str. 243,
244). Moramo se probuditi i
uvidjeti potrebu rada u Kristovom
vinogradu i poći na rad. Amen.

prilagodila Katica Šerbić